

REALIZIRAN PROGRAM KD TABOR ZA LETO 2015

V soboto, 7. februarja 2015 ob 19h smo v Kulturnem domu pripravili občinsko prireditev ob kulturnem prazniku

Ker se naša želja po odprtju spominske sobe pisateljici Mimi Malenšek do zelenega datuma ob letošnjem kulturnem prazniku ni mogla uresničiti, smo se še v zadnjem trenutku odločili za izdajo poezije Branka Jegliča, kar je bilo planirano že v lanskem letu, a zaradi bolezni odloženo. Čas, ki je bil na razpolago, je terjal hitre odločitve in še hitrejše timsko delo. Prvotno idejo o 50 straneh zbrane Brankove poezije s strani Srečka Kosovela v rokopisu njegove matere Marije smo prekoračili kar trikratno. Gospa Beatrice Jeglič je hranila obširno gradivo in še nekaj dodala na novo, Nataša Kne Leben je iskala podatke v mnogih slovenskih delih, ki so se dotikala Kosovela in Jegliča, njeni dijaki 3. letnika mednarodne mature pa so neutrudno prepisovali. Knjigo je sproti lektoriral dr. Jože Gasperič, oblikoval Matic Šefer in počasi je dobivala končno podobo. Ko je bila izdelana še naslovnica, je bilo veselje veliko in zaslužno, s strani urednice knjige seveda.

Ob že znanih podatkih o Branko Jegliču, da se je rodil 17. februarja 1903 v Gorici in umrl 5. septembra 1920, da je pokopan je v Podbrezjah in je bil njegov oče Andraž Jeglič pravnik iz Podbrezj, da se je družina v Podbrezje pogosto zatekala pred viharjem prve svetovne vojne ali pa je Branko v Podbrezjah preživel počitnice, da se je pod sonete podpisoval s psevdonimom »Podbreški«, se je ob pripravi knjige odstiralo ne odstrto. Jeglič je bil svobodomiseln, nenavadno zrel mlad mož, vizionar, ki je nagovarjal slovenski narod k enotnosti in složnosti, da bi se lahko dvignil iz svojega tisočletnega suženjstva, kot se je izrazil. Vzporednice s Prešernom so se kazale kar same od sebe in prav tako vzporednice o njegovem prijateljstvu z Matijo Čopom, tako kot Jegličeve s Kosovelom. »Ti dve prijateljstvi bosta rdeča nit prireditve ob kulturnem prazniku«, smo rekli, in gradili naprej. Povezovali in pripravljali smo nastopajoče iz treh koncev. Naše osnovnošolce iz PŠ Podbrezje, gimnazijce tretjega letnika mednarodne mature iz Kranja in literarno pevsko skupino KD Tabor. Mladi so se prvič srečali na generalki in vedeli smo, da bosta energija in srčnost zmogli narediti prireditev, ki bo imela dušo, kot se je naslednji dan izrazila neka gostja. Odlično sta svojo vlogo opravila tudi tonski mojster in mojster luči, saj je bilo potrebno izmenično osvetljevati tri prizorišča skozi pet prizorov.

V nabitto polni dvorani so mladi skozi branje del Franceta Prešerna, Matije Čopa, Srečka Kosovela ter seveda Branka Jegliča predstavili njihov odnos do poezije, umetnosti, slovenstva, aktivizma in ljubezni pokazali, da so bili kljub različnim obdobjem somišljeniki.

Branko Jeglič je bil Kosovelov mladostni in literarni mentor. V dijaškem krožku Kres, ki ga je ustanovil leta 1918 in združeval dijake s takratne ljubljanske realke, so objavljali prozo in poezijo in se zavzemali z združeno Slovenijo.

Spoznala sta se, ko je leto dni mlajši Brankov brat Sergej domov pripeljal sošolca Srečka in nemudoma sta se dva duhova, dve duši prepoznali. Navduševala sta se nad enakimi stvarmi, nad umetnostjo v vseh oblikah, Jeglič je bil odličen pianist, ki je celo skladal melodije in se z vso strastjo predajal glasbi, najraje je imel Beethovna in Chopina. Kosovel je igral violino, Jeglič se je preizkušal tudi v slikarstvu, oba je družila želja po obilnem branju. Ujela sta se pri delovni etiki. Srečko Kosovel je pisal in objavljaj že prej, a pod vplivom Branka Jegliča se je bolj začel zavedati političnih in družbenih razmer. Kar težko si danes zamišljamo, kako mlada sta bila, saj jima je bilo petnajst in šestnajst let, pa sta se že izkazala z močno družbeno angažiranostjo in ustvarila tako bogati literarno zapuščino.

Potem smo v kratkem intervjuju z Natašo Kne Leben spoznavali Branka Jegliča še podrobneje, ko je pripovedovala, kako močno je vplival mladi Branko Jeglič na leto dni mlajšega Srečka Kosovela in kako neverjetno močno je postalo nuno kratko, devetmesečno prijateljstvo, ki se je Kosovelu zdelo kot devet sekund.

A žal je bilo prijateljstva, ki bi lahko postalo eno tistih plodnih prijateljstev, ki jih pozna slovenska literarna zgodovina, nenadoma konec, ko je 17-letni Jeglič leta 1920 nepričakovano umrl. Zdelo se je, da ga je življenje dalo le za pokušino. Za njim so žalovali domači in prijatelji, posebej Kosovel. Njegovo zbirko poezije in proze Roža v viharju je dve leti po njegovi smrti uredil in napisal uvod. Vse to je čakalo skoraj sto let, da je bilo naše društvo tisto, ki je pripravilo spominsko - dokumentarno izdajo, ki vsebuje prvič objavljeno Jegličevo literarno zapuščino, kakor tudi prvič objavljeno uvodno besedo Srečka Kosovela. Z rokopisom matere Marije Jeglič, ki je sinove pesmi skrbno prepisala, so se pod vodstvom prof. Nataše Kne Leben spopadli dijaki 3. letnika mednarodne mature Gimnazije Kranj, ki so stari prav toliko kot sta bila takrat Jeglič in Kosovel.

Za konec prireditve smo prihranili predstavitev knjige Roža v viharju. Ko sta pred nami stali na odru Nataša Kne Leben, ki jo je držala v roki in ob njej gospa Beatrice Udovič Jeglič, brez katere knjige ne bi bilo, in ki ni mogla skriti veselja, so enaka čustva prevevala tudi nas ostale. Vedeli smo, da je natis knjige dragocen, ker z njim Jeglič končno prihaja v register slovenskih književnikov in bo zdaj njegovo delo dostopno javnosti. Enakega mnenja je bil prof. Pibernik v pismu Nataši. Tudi slovenski literati so vedeli za delo, saj je novico o knjigi na spletni strani SloLit objavil prof. Miran Hladnik. Pred prireditvijo samo bili poleg pozdravnih pisem iz ministrstev in literarnih društev posebej veseli pisma državljana Evrope in primorskega Slovenca Borisa Pahorja. Pesnik Tone Kuntner pa nam je poslal obsežno sporočilo, ki pravi, da iz vsebinskega vabila veje iskrena mladostna predanost literaturi, prijateljstvu in slovenstvu, saj sodelujejo mladi in mladost je upanje.

Predsednica komisije za kulturo v občini Naklo, Sandra Smodič se je v pozdravnem nagovoru dotaknila Prešernovega lika, nekaterih znanih Podbrežanov in pohvalila delo društva.

Slavnostni govornik pa je bil župan Marko Mravlja, ki je spregovoril nekaj besed o prazniku in ob koncu zagotovil, da bo še naprej po svojih najboljših močeh podpiral kulturne programe. Ja, ta program je ta večer občino Naklo postavil na slovenski literarni zemljevid. Roža v viharju je prišla od tu in Srečko Kosovel ji je dal ime, ko je v zadnjem nekrologu Branka Jegliča primerjal s prerano uvelim cvetom, in zato nosil rdeče rože na njegov grob.

Ob prebiranju knjige v Branku Jegliču vse bolj odkrivamo mladega človeka, pesnika, zagledanega v vse lepo in pozitivno, posebjeno hrepenenje, dušo, ki si išče drug svet, svet bitij, ki se še niso zavila v laž. Umril je prekmalu, da bi nam zapustil obširen pesniški ali pisateljski opus, ni pa umrl prekmalu, da nam nebi tudi v naš čas poslal sporočilo in nas nekaj naučil. Najprej Kosovel in na predvečer kulturnega praznika še Nataša, sta nam odkrivala to občutljivo dušo, ki sporoča, kaj bi v življenju morali postavljati na mesto pred materialnim. Ja, pred kulturnim praznikom smo slavili te vrednote. Da bi jih vedno! Tisti večer nam je bilo v pomoč bogastvo sporočenega iz naročja mladih. Vzeli smo, kar nam je bilo ponujeno v duhovno hrano in odnesli s seboj.

Podbrežani smo prepoznali poklon Branka Jegliča vasi njegovega očeta in ta večer smo se mu poklonili nazaj.

V nedeljo, 8. februarja 2015 smo brali Prešernovo poezijo pod podbreškima lipama- 5. PREŠEREN dan.

Lahko bi rekli, da postajamo že tradicionalni, saj smo se pod lipama zbrali že petič zapored, da bi brali ali poslušali, kar nam je zapustil naš veliki poet. Veliko sporočil pošilja v naš čas, če le prisluhne. Naj nikoli ne prekinemo tega lepega branja nam letos sporočata prof. Pibernik in predsednica iz zavoda za kulturo iz Žirovnice, kjer smo kupili vseh 26 prevodov z naslovom Zdravljica in njena pot v svet. Bogato je ilustrirana v vinorel tehniki, ki jih je avtorica Andrejka Čufer ustvarila ob vsakem zbranem prevodu Zdravljice in jih razstavila v Vrbi v pesnikovi rojstni hiši. V novembru pa je bila v Gorenjskem muzeju v Kranju odprta razstava ob 170 letnici nastanka Zdravljice (1844-2014). Lep dogodek je bil to, pospremljen s predavanjem cenjenega prešernoslovca ddr. Igorja Grdine. Verjetno težko, če sploh, lahko dojamemo, kaj je Prešeren storil za slovenski narod. Ves svoj pesniški genij je usmeril v prebujanje svojega naroda. Lahko bi rekli, da je bil aktivist, ki je nesebično in z zanosom sooblikoval slovensko narodno zavest in identiteto, se zavzemal za razvoj slovenskega jezika tako, da je spoštoval njegovo živost in pristnost in tako vanj umestil najvišjo in najzahtevnejšo poezijo. Prav v Zdravljici je bil Prešeren preroški in velik svetovljan, ki je misel o svobodi razširil čez vso zemeljsko oblo. Torej ni čudno, da je Zdravljica prerasla v simbol slovenskega naroda, ki se je z njo posebej poistovetil v prelomnih časih. Pojme bratstva, svobode in enakosti je Prešeren prenesel na slovenski narod in njegove zgodovinske pravice. Zato smo ob ustanovitvi države Slovenije leta 1991 najprej spontano, potem pa še uradno sprejeli njeno 7. kitico za uradno himno po melodiji Stanka Premrla.

Skoraj 150 let po nastanku Zdravljice smo jo ob osamosvojitvi leta 1991 prepoznali kot državno himno. S Prešernovim vizionarstvom je nastala leta 1844 pred pomladjo narodov in programom Zedinjene Slovenije leta 1848. Torej se je Prešernu Zdravljica zapisala ob novi vinski letini jeseni leta 1844. Tako kot mora zoreti vino, mora zoreti pesem. Ob nastanku je nosila naslov Zdravljica ob novini leta 1844. Dve leti kasneje je bila razširjena pripravljena za objavo v Poezijah. Prešeren je Zdravico, kakor je potem naslov skrajšal, veliko popravljaj, premeščal in črtal kitice, največ zaradi cenzure. Ko je Prešeren 22. julija 1846, tik pred tiskom, videl cenzorske popravke, je prečrtal celotno Zdravljico in v Poezije so se tiskale brez nje. A isti dan, ko je dobil dovoljenje za tisk Poezij, je bil po peti prošnji za samostojno advokaturu, na Dunaju potrjen za deželnega odvetnika v Kranju.

Ideja o združenih Sloveniji ne glede na deželne meje je zaživela med ljudmi leta 1848 in napovedala več svobode v javnem življenju. Nastopil je čas za Zdravljico. Tako je bila 4 leta po nastanku jeseni, kot napitnica, objavljena v petem zvezku Kranjske čbelice. Po obliki kitic je bila kot čaša, s katero nazdravljajo prijatelji, ljudje, ki v srcu dobro mislijo.

In kako je potekala uglasbitev Zdravljice? Že leta 1862 je to storil Davorin Jenko, nato 2 leti kasneje Benjamin Ipavec. Leta 1901 jo je za himno predlagal Anton Aškerc a jo prav uglasbil šele 4 leta kasneje Stanko Premrl ob odkritju Prešernovega spomenika pri Tromostovju v Ljubljani.

Vse to so bili zadostni razlogi, da smo želeli tokratno branje uokviriti z Zdravljico. Ji priznati, da pristne in doživete pesmi najdejo pot do ljudi same od sebe. Zlezejo nam pod kožo in v srce. Zdravljica nas danes dobrohotna, spravljiva in domoljubna spremlja kot samolasten narod. Naši bralci so jo tokrat brali v 11 prevodih in prijetno je bilo slišati vse te melodije glasov. Res smo se počutili kot prešerni in Prešernovi prijatelji, saj smo njegova sporočila v njegovih pesmih brali, podoživljali, skušali razumeti in poduhoviti več kot uro in pol.

Daca Perne

Utrinki izpod lipe na Prešeren dan v Dolenji vasi 8. februarja 2015 ob 16h.

Preden smo se odpravili v našo zračno dvorano pod lipo v Dolenji vasi, je izredno močno zapihalo. Veter je iz streh na hišah pometel ves sneg in občasno ustvarjal snežene zavese. Nastopajoča pevka mi je poslala sporočilo, da je ne bo, ker se boji za svoje glasilke. Razumela sem njen strah. Obenem pa je tudi mene postalo strah, kdo vse bo še odpovedal. Strah je bil popolnoma zaman. Prišli so vsi nastopajoči in odlična publika, ki nam je zaploskala in kljub mrazu, z nami vztrajala do konca. Seveda »kuhanček« ni manjkal, pa tudi medica ne, zadišalo je tudi po čaju in » ta domačem«. Na mizi ob pijači pa so se ponujale sladke in slane dobrote. Pristrčni so bili naši šolarji, saj je Prešernova pesem v njihovi interpretaciji zadonela samozavestno in »na pamet«. Po poezijah smo segli tudi malo manj mladi in starejši. Pod lipo je zadonela himna, pesnikovo razmišljanje v sedmi Gazeli, vedno nam ljuba Vrba, pesem Pevcu, Dekletam, zajokala je Zapuščena, poslovil se je Mornar, Apel je na ogled postavil podobo, pesnikov spomin na pokojnega prijatelja Andreja Smoleta, hrepenenje in brezpogojna ljubezen Nezakonske matere, dva ljubezenska soneta in pa seveda Zdravljica, povedana in dovoljena v celoti, tudi s tretjo in četrto kitico. Prešernov recital pod milim nebom je izzvenel v zvokih flavte in klavirja. Ptice, ki že žgoliijo zgodnji pomladi so nam prisluhnile. Pristrčna hvala vsem udeleženiim.

Milenka Jekovec

Utrinki izpod lipe na Prešeren dan na Taboru 8. februarja 2015 ob 16h.

Vsa prejšnja prebiranja Prešernove poezije so se na Tabru vršila zunaj pod lipo. Lani pa je bil žled. In letos:

»Zasliši na nebu se strašno vršenje.«

Letos so njene veje nevarno ječale v vetru, tudi levi razbojnik na križu, ki v temeljih že popušča, se je majal sem ter tja. Leseni gašperček se je kakor vsako leto razdajal plamenom, ki so mu použivali življenje. Nikogar ni bilo ob njem, ki bi se grel.

V takšnem vremenu si pesem poišče toplo zavetje. Razživela se je v polni dvorani Pirčevega doma, ki je sprejel recitatorje in poslušalce.

Program je bil izbran. Enajst recitatorjev Zdravljice v enajstih evropskih jezikih. Najlepša domovinska in ljubezenska lirika našega Poeta. Soneti nesreče. Pevcu. Glosa.

Vsako leto Prešeren. Nikdar ga ne bomo zaobjeli in nikoli se ga ne bomo naveličali. S svojo zvestobo bi mu radi dopovedali, da je tudi naš rod še otrok njegovega upanja:

»Vendár te bodo morebit' ostale
med njimi, ker njih poezije mile
iz srca svoje so kali pognale.«

In vmes, med pesmimi, pripoved o nastanku Zdravljice in o njeni poti, ki jo je prehodila med Slovenci in drugimi narodi do našega časa, ko jo lahko ponosno pojemo kot Slovensko himno.

Prešeren dan!

Ponosno-slovesno je ta dan v naših srcih. Beseda je mila in prosojna, da skozi slišimo Duha, pa hkrati močnejša in vzdržljivejša kot vse drugo, kar si je izmislil človek. Kakor je Pesnika nagovorila po svoje, tudi v vsakem od nas budi drugačen odmev. Resnica in lepota sta v njej in obe je mogoče začutiti in ujeti v dlan.

Takšen dan pa še najmočnejše začutimo, da je pesem vez med ljudmi. Kako držimo drug z drugim, da se med recitacijo ne bi komu zataknilo! Kako smo veseli fig doktorja Franceta! Vsi smo pesniki! Beseda poje prav nam.

Zato smo še dolgo ostali skupaj. Programa je že zdavnaj zmanjkalo, mi pa smo še kar prebirali Prešerna in se veselili njegovega duha. Zavrteli smo krog celotnega Sonetnega venca, si zdeklamirali pesmi, ki se jih spominjamo iz šolskih dni. Najedli smo se drobnih slaščic in izpili kuhano vino.

Potem pa spet ven v mraz in burjo, ki je gradila zamete.

Tudi Pesnik je živel tako. Topli trenutki s pesmijo, njegovo ljubljenco, so minevali v žalost in nesrečo. A bolečina ga je spet gnala k njeni lepoti.

Takšen je bil Prešeren. Iskal pa je dobro.

(Milan Debeljak)

V petek, 6. marca 2015 ob 19h smo pripravili zbor članov KD Tabor-v Pirčevi dvorani

O prehojeni poti in poti pred nami na zboru članov KD Tabor Podbrezje.

Na letošnjem zboru članov smo v sliki in besedi ponovno podoživeli vseh 19 dogodkov, ki jih je Kulturno društvo Tabor pripravilo v letu 2014. Ugotovili smo, da smo delali po načrtovanih aktivnostih in dodali še nekaj novih.

Med drugim smo uredili in na novo postavili celostno podobo od logotipa do zastavice in izdali ustrezno brošuro. Izdali smo že lani načrtovano knjigo o poznozgodnjem kiparju Petru Žiwobskem (in ob dogodku pripravili literarno-umetniški večer) in zloženko o taborskih klekljanih prtih. Med letom smo se s plaketami nekajkrat zahvalili zaslužnim za minulo delo. Izpeljali smo občinsko prireditve z naslovom Pevska revija –Podbrezje 2014, kjer se je predstavilo 8 zborov. Na podlagi znanja, ki so ga naši učenci, dijaki in študenti nabrali v enomesečni pripravi s predavanji in obsežnim gradivom o temi znamenitih Podbrežanov, smo izvedli kviz na srečanju starejših in ob sodelovanju naših najmlajših bili presenečeni nad zavzetostjo pridobivanja znanja tudi naših starejših vaščanov. V letu, ki je za nami, nam je uspelo izvesti tri igrana dela, od katerih sta dve avtorski: Danes je tako, a včasih je bilo čisto drugače, Franc Pirc-dobra duša in Snežak na božični večer. Z zadnjo tretjo igrico Snežak, nekoliko prirejeno, pa smo celo gostovali v Kranju v OKC Krice Krace, kamor smo bili povabljeni. Povsod so bili vključeni predvsem mladi in osnovnošolci, saj smo mnenja, da je naložba vanje najvrednejša naložba v kulturo. Za ohranjanje dediščine naše kulture smo se trudili z ustanovitvijo Komisije za lepše Podbrezje, s katero smo upali na hitrejše in bolj zakonito obravnavanje vrednih zgradb, ki se rušijo. Stanje je alarmantno v dveh pogledih, ko se rušijo namesto obnavljajo zgradbe vredne obnove in hkrati kvarijo zgled vasi ter ogrožajo prebivalstvo. Kar smo zmogli sami urediti, smo seveda uredili, saj skozi vse leto lepšamo taborski grič in skrbimo za nekaj kapelic. Ob vseh naštetih dogodkih, kjer smo svoje moči in znanje vključili sami, smo nekajkrat v goste povabili druge umetnike. Tako je bila naša gostja ddr. Mira Delavec Touhami katere aktualno sporočilo danes je, da je moč vsakega naroda v umetnosti besede, ki jo je do potankosti obvladala Josipina Turnograjska, ki jo je naša gostja predstavljala. Organizirali smo že tretji dogodek na temo, kako na najrazličnejše načine predstaviti narodno pesem. Ob tem smo tesno sodelovali s slikarji naše občine, slikarji iz Cerkelj, na prireditvi pa so sodelovali predstavniki še iz občin Radovljica, Preddvor in Tržič. Seveda nismo pozabili na delavnice, ki se jih vedno znova veselijo naši otroci in zato izvedli velikonočno in božično. V akciji blagoslova konj na taborskem gričku se je spet zbrala slikovita družina plemenitih in zanimivih štirinožcev in gledalcev. Trikralska akcija ali koledniki pa je že tako ukoreninjena v naš kraj, da brez tega ni zaključka leta in mladi izredno radi sodelujejo. Tako smo se s kostumi ukvarjali že četrtri to leto. Ne nazadnje pa smo končno kupili obleko za Taborsko Urško, ki jo je oblikovala in sešila strokovna roka go. Andreje Stržinar. Taborska Urška je namreč zaščitni znak in osrednja osebnost naše legende, ki mnogokrat pomeni rdečo nit prireditve, ki se odvija na Taboru. Tu je bilo pred petimi leti postavljeno kužno znamenje, letos pa na novo poslikano.

Ko smo načrtovali za leto 2015, ki smo ga zaznamovali z že štirimi dogodki, nismo mogli mimo občutka, da bo letošnje bolj slikarsko obarvano, saj bomo imeli kar dve koloniji, začeli bomo s klekljarsko delavnico in pa obsežnim projektom s področja nepremične kulturne dediščine. Tradicionalni okvir dogodkov seveda še naprej obstaja. Morda nam kaj ne bo uspelo, a trdno upamo, da nam spominska soba Mimi Malenšek BO.

Ob koncu nismo pozabili na štiri zahvale, ki so si jih z dolgoletnim delom zaslužili naši štirje člani.

Jerneju Jegliču smo rekli hvala za desetletno delo v KD Tabor Podbrezje, za vsa sodelovanja pri statutarnem delu društva, za organizacije božičnih koncertov in gostovanj.

Za petnajstletno podpredsedniško delo v KD Tabor Podbrezje smo se zahvalili **Milanu Debeljaku** in dodali še zahvalo za vse kulise iger na prostem, za vse udarniške pri urejanju taborskega griča, za vse prijazne, nasvete in modre besede ob prireditvah ali kar tako, za vse vsebinske literarne večere, ko smo lahko poslušali pesmi, ki so se kot komet zataknila v pesnikovo srce, kot se je izrazil sam.

Nataši Kne Leben smo izročili ZAHVALO za dvajsetletno sodelovanje v KD Tabor Podbrezje, od tega šestletno predsednikovanje v društvu, za izvirne ideje, za pisanja scenarijev in vodenja prireditev, za izjemno delo ob izdaji knjige Branka Jegliča.

Ob koncu pa smo z ZAHVALO IN MAPO posebej presenetili **Toneta Strliča** za tridesetletno vodenje knjižnice v Podbrezjah, za petnajstletno sodelovanje v KD Tabor Podbrezje, za izjemne skice čevljev, ki so jih navdihnili Plečnikovi kelih in so nastale že pred osmimi leti na drugih Taborskih dnevih. Nagrajenec ni mogel skriti ganjenosti, kar je bila nam, ki smo presenečenje pripravljali, nazaj najlepše priznanje, da smo storili pravo delo. Pred podelitvijo smo omenili tri najlepše besede, ki najuspešneje družijo ljudi med seboj. Z besedo PROSIM, odpiramo roke soljudi, z besedo OPROSTI odpiramo srca, z ZAHVALO podpiramo energijo in pobožamo dušo. Na našem zboru članov je bilo vsega polno mero in imeli smo se zares lepo. Mladostno, bi lahko rekli, saj so v uvodnem kratkem kulturnem programu nastopili spet naši mladi. Tadeja Kostov z dvema zapetima pesmima, Ema, Klavdija, Tilen in Peter pa niso mogli mimo pesmi Branka Jegliča in ne vtisov, ki smo jih še polni od večera prijateljstva, literature in slovenstva.

V sredo, 11. marca 2015 ob 15h smo v Pirčevi dvorani imeli delavnico izdelovanja gregorčkov - barčic in jih odnesli k Trnovcu

Janov gregorček je imel hiško z dimnikom, dva cvetlična vrtova in pred hišo jezero s čolnom in ribičem, ki je pravkar ujel ribo.

Ko so bili GREGORČKI gotovi smo se v spremstvu staršev zbrali v Dupljah pred Trnovcem.

Najmlajši iz vrtca in PŠ Duplje so v organizaciji KTD Kriva jelka pripravili prelep kulturni program. Pesmice so pele o rožah, živalih in veselju ob prebujanju pomlad.

Barčica pri barčici, najprej na travniku, da se je iztekel kulturni program s pesmijo in recitacijami najmlajših, potem pa v vodo. Najlepši del prireditve! In takoj skrb, bo gasilec na koncu ujel prav tvojo barčico. "Ja, seveda jo bo!" so pomirjali najmlajše mamice in očki. Prav vse so prišle nazaj na kopno in v prave roke. Take umetnine je treba shraniti. Jutri pa še bolj prisluhniti ptičjemu petju in se veseliti sončnih žarkov in svetlejših dni. Ta večer pa je bil praznik mladih, veselih družin, saj so se vsem bleščali v očeh drobni plamenčki, ko so prižigali lučke v svojih gregorčkih. Videti je bilo, da smo vsaj za urico ali dve postali vsi veliki otroci.

Gregorčki v vodi, na obeh straneh ograje pa vzkliki malčkov in njihovi staršev, ko so opazili svojega gregorčka ali barčico. Le katerega naj gasilec najprej potegne iz vode, ko pa se jih je toliko nadrenjalo?

V petek, 27. marca 2015 ob 16h smo v Pirčevi dvorani imeli velikonočne delavnice

Izdelovali smo zanimive pirhe, voščilnice in dekoracijo za bližajoče praznike.

Otroci so bili najbolj ustvarjalni pri marmoriranju pirhov, lepljenju biserčkov, izdelavi mobilov in potem smo čisto ob koncu za vsakega naredili še košarico s piščančkom iz papirja. Malo pomoči je bilo vendarle potrebne--za najmlajše. No tudi taveliki se je niso branili, saj nas je priganjal čas. V treh urah pa so bili narejeni vsi trije izdelki. Izdelava je bila res zabavna, saj smo na fotografiranje čisto pozabili. Andraž in Gaber sta se najbolj veselila mobila na palčkah. Potem so sledili še pirhi z biserčki, pa rožice iz papirja. Da smo naredili košarico z zajčkom iz papirja, je bilo potrebno natančno poslušati navodila, ki jih je dajala in pokazala Mojca. Na koncu je uspelo vsem. Mobile smo obesili kar med dva panoja. Prav nobenega problema ni bilo, da je vsak na koncu našel svojega, saj so se razlikovali po zajčkih in rožicah. Če nekaj narediš sam, to najbolje poznaš, so rekli Monika, Sara, Gaja in Jan.

V soboto, 11. aprila 2015 ob 16h v KD Podbrezje je naša članica Nika nastopila v Divjih labodkah

Kranjske čebelice z otroško gledališko čarovnijo Divje labodke so gostovale tudi pri nas. Eno od vlog, kraljico Sofijo, igra naša Nika Drinovec, babica Vesne in Katje Balanč pa je tudi Podbrežanka. Umetniški vodja in režiser je Domi Vrezec, ki je poskrbel tudi za dramsko priredbo originalne Andrsenove pravljice Divji labodi. Slogan igralske skupine je: "In, če misliš, da si povprečen, v družbi naši boš presenečen!" Zaradi režiserja smo imeli privilegij, da so gostovali brezplačno, mi smo mladim igralcem priskrbeli le malico za konec.

In res je bil dogodek lep in obiskan. Tako se lahko povezuje in sodelujemo tudi izven domačih krogov, kar je med drugim tudi namen Kulturnih društev.

V petek, 8. maja 2015 ob 18h v Vogvarjevi hiši v Dupljah razstava našega slikarja Zdravka Purgarja.

S slovesnostjo ob otvoritvi razstave del slikarja Zdravka Purgarja, ki je bila odprta do konca maja, se je začel drugi ciklus razstav v Vogvarjevi hiši. Predsednik društva Kriva jelka Ivan Meglič je v uvodu predstavil podbreškega slikarja, ki ljubi oljne barve in krajino, a največkrat doslej je narisal prav naš Tabor. Tudi drugi deli Podbrezj so se znašli na njegovih platnih, a je po Zdravkovih besedah izzivov še veliko. Uvod v razstavo so popestrili klavirski zvoki umetnikovega zeta Primoža in pesmi, ki sta ju prebrala slikar in njegova svakinja Marta. Lepo število

obiskovalcev in prijateljev je vidno razveselilo našega slikarja in stiski rok s pohvalami so se vrstili. Zaslužno, saj se je Zdravko lotil tudi portretov in abstrakcije.. V Zdravku se poleg slikarskega daru skriva ljubezen do poezije. Razstavljena je bila tudi letos nagrajena slika, avtoportret in ena posebnih, komaj prepoznavnih in vsem najbolj všeč z naslovom Dve sonci.

Primož Smolnikar za klaviaturami je poskrbel, da je tastova razstava poleg slikarske imela še glasbeno noto

V tednu od 15. do 21. maja 2015 smo s svojimi tiskanimi deli sodelovali na TLK v Kranju in razstavljali.

Slovenija se s Tednom ljubiteljske kulture letos drugič pridružuje evropskim državam, ki se vsako leto poklonijo kulturnim ustvarjalcem ter opozorijo na pomen, kakovost in množičnost ljubiteljske kulture v sodobni družbi. Tokrat je sodelovalo tudi naše društvo. Namen projekta je priznanje več kot 107.000 kulturnim ustvarjalcem, ki svojo energijo in čas ljubiteljsko (torej brez plačila za svoje delo) poklanjajo vsem.

Naša predstavitev je bila vidna v vitrini v Gorenjskem muzeju v Kranju na TLK 2015, ki jo je pripravila gospa Jelena Justin, dela pa je izbrala predsednica ZKD Kranj gospa Mija Aleš. Predstavili smo se s štirimi zloženkami, ki govorijo o Taboru, dvema knjigama o legendi Taborske Urške, povestjo Marija Taborska, ki jo je pri 16 letih napisala Mimi Malenšek in poezijo s proznimi deli, ki jih je do 17. leta ustvaril Branko Jeglič. Dodana sta bila še koledar z dvanajstimi podbreškimi kapelicami ter mapa skic čevljev oblikovanih po Plečnikovih kelihih, delo Toneta Strliča.

V maju in juniju 2015 smo obnavljali naš Tabor, točneje na novo je bila postavljena ograja in prenovljena kalvarija.

Na Taboru, na zgornji terasi Pirčevega doma je bila v maju postavljena nova ograja, ki je nadomestila začasno iz leta 2006, ki ni več zagotavljala **varnosti za otroke**, ki so stalni gosti na Taboru. Dela smo se lotili kar udarniško, a to ne pomeni, da delo ni bilo skrbno načrtovano. Pri vseh fazah del od skice, prek sanacije terase do končnega nanosa barve vsega ograjnega lesa in montaže je bil gonilna sila Joc Perne. S pomočjo delavca, ki se mu je pridružil iz vrst gospoda Ibrahima Kasupoviča, je potekala sanacije zgornje terase. Položila sta manjkajoče vrhnje plošče in poskrbela za nedokončano izolacijo in jo ustrezno zaprla. Material je prispeval g. Metod Grašič. Po začetnih ograjnih skicah se nam je prijazno pridružil gospod Ivo Babič, ki je za ograjo potem prispeval deske, razrez in pomoč pri montaži. Spodnje nižje ograje se je s svojimi deskami in montažo lotil Milan Debeljak. Ograja je dobila tudi nova držala za zastave in tako ne bo več problemov z obešanjem. Čeprav smo se tistim, ki niso člani IO KD Tabor že zahvalili, bi se jim radi tudi ob tej priložnosti. Ostali, ki pa so člani, so z veseljem radi tudi take vrste prostovoljci. Naše vodilo je, da dobro delo dobro dene prostovoljcu in vsej skupnosti ki ji pripada. Prav zato se je vredno potruditi in radi naredimo nekaj za naš kraj vsaj tam, kjer lahko, saj je preveč lokacij takih, kjer ne moremo storiti prav ničesar.

Ko smo za ograjo prvič postavili Taborsko Urško, je bilo zadovoljstvo popolno, saj taka kot je zdaj, polepša celotno veduto.

Tudi kalvarija na Taboru je kar kričala po tretji prenovi, saj je bila zadnja pred 10 leti opravljena s slabšimi materiali. Zato so se tokrat naši slikarji prelevili v prave restavratorje in si zagotovili tudi ustrezne premaza in barve. A najbolj zahtevno in zamudno je bilo čiščenje obstoječih nanosov in nadomeščanje propadajočih delov. Zahtevalo je naravnost kirurško natančnost. Verjetno okoli 250 let stare korpuse iz hrastovega lesa so prepeljali v delavnico Barbare Pogačnik, kjer sta se ji pri delu pridružila Ronka Kozjek in Zdravko Purgar, ki je za tako naravnost kiparsko delo imel največ izkušen in najmanj časa. Ugotovili so, da je bil kipar, ki je izdelal kipe, zelo dober mojster in s temeljitim čiščenjem so želeli pokazati tiste lepe poteze prvotnega oblikovanja. Postali so ekipa, ki ni obupala, celo nasprotno, za cilj so si zadali datum, ki je bil določen za občinski praznik. Zato so hiteli in nabralo se je okoli 300 ur trdega dela, ki pa je bilo poplačano, ko so korpuse namestili nazaj na svoje mesto,

nazaj na Tabor, kjer so že toliko let del križevega pota, tako značilnega za čudovito sakralno arhitekturo našega grička, ki Podbrezjam daje posebno podobo. Morda se premalo zavedamo, kaj vse imamo zbranega na tako majhnem prostoru. Z zadovoljstvom smo ugotovili, da je za celotno prenovu vse te prelepe arhitekture manjkala le še prenova kalvarije in zdaj je narejeno tudi to. Kar pa pri tem ni nepomembno pa je dejstvo, da z lastnimi močmi in zelo malo stroški. Zato dolgujemo **posebno zahvalo** tričlanski ekipi, ki so jo sestavljali Barbara, Ronka in Zdravko. Brez njihove pripravljenosti, da se dela lotijo, bi kipi propadali še naprej, saj visokih denarnih sredstev za prenovu pri ustreznih službah nikakor ne bi mogli zagotoviti. Vsem prostovoljcem pri delu z ograjo in kalvarijo, ki so se izjemno trudili, smo se zahvalili z besedo zahvale, s spominsko plaketo in priložnostnim darilcem. Prenovljena kalvarija je bila blagoslovljena v času misijona, v sredo, 11. novembra 2015 pred sv. Mašo. Blagoslov v juniju obnovljene kalvarije na Taboru je podelil misijonar g. Jože Hauptman pred sinočno sv. mašo v sklopu misijona z naslovom LUČ VERE. Naš CMeP zbor pod vodstvom Janka Kozjeka je slovesnost zaokrožil s pesmimi pod lipo.

V soboto, 9. maja 2015 sta Ronka in Barbari razstavljali v ZLDS, v juniju na extempore Polšnik 2015 in v avgustu Tilka Purgar v Ljubnem.

KD Tabor je letos pristopil k ZLDS – Zvezi likovnih društev Slovenije in aktivno sodeloval z deli dveh članic - Barbare Pogačnik in Ronke Kozjek, ki sta oddali dela v ciklu moderno slikarstvo.

Barbara Pogačnik je naslikala moderno sliko petelina z naslovom Pietlova polka, slika je prišla v izbor in prejela priznanje Zveze likovnih društev Slovenije.

Ronka Kozjek je naslikala moderno sliko žerjava. Za sliko, ki jo je ocenila strokovna žirija Zveze likovnih društev Slovenije je bil Ronki podeljen certifikat (št. 701), ki ga ZLDS podeljuje za kakovostna likovna dela na podlagi pozitivne ocene zvezne strokovne žirije. Certifikat je vpisan v evidenčno knjigo izbranih likovnih del, ki se hrani v arhivu ZLDS. Keramičarka Tilka Purgar pa je razstavljala v Ljubnem ob njihovem krajevnem prazniku. Svoj opus v glini je delila s še eno razstavljalco. Na povabilo na Ex tempore Polšnik 2015 so se odzvale Dana Šemrov, Barbara Pogačnik in Ronka Kozjek. Za svoje delo so prejele priznanje, Ronka Kozjek pa posebno nagrado, saj tudi tu ni ostala neopažena. Čestitamo za vse uspeha na vseh treh razstavah.

V soboto, 20. junija 2015 smo bili nosilci dogajanja v okviru občinskega praznika-na vasi se dogaja. Kresovanje ob solsticiju po slavnostni seji.

»Prijazno dobrodošli v Podbrezjah. Sem Taborska Urška in prihajam iz drugih časov. Pol tisočletja je že minilo odkar sem živela v Podtaboru in se zapisala med ljudske legende. Danes so me naprosili, da zapustim svojo taborsko cerkev in v Srednji vasi sprejem vas, naše današnje goste. Potem bom spet odšla na taborsko cerkev, kjer vas bom danes čakala ves dan. Za obzidjem taborske cerkve vam bom povedala legendo o sebi. Zdaj pa o Podbrezjah....«

S temi besedami je vse prisotne na gasilskem vrtu prenovljenega Gasilskega doma pozdravila Urška. V nadaljevanju je povedala nekaj o naši vsi in njenih znamenitih ljudeh in zaželela dobrodošlico vsem prisotnim. Takoj nato so nastopili učenci OŠ Naklo in PŠ Podbrezje z zanimivimi igrkami petjem in plesom. Seveda ni šlo brez stojnic. Tudi KD Tabor je imelo svojo. Na njej so se našle vse doslej izdane knjige in zloženske, med katerimi je bila tokrat še ena nova, izdelana prav za to priložnost. Joc Perne je zbral vse podatke, ki sodijo v zloženko, ki govori o Kulturni poti v Podbrezjah. Dobili so jo vsi pohodniki, ki so svojo pot potem začeli v Kulturnem domu in jo končali na eni od podbreških kmetij. Vmes so si seveda ogledali nagrobnike, kjer je pokopanih pet od desetih znamenitih Podbrežanov, spominska v parku in pred župniščem, kipe pa v farni cerkvi. Na poti na Tabor so se ustavili še ob eni od dvanajstih kapelic.

Urška je prvo skupino pohodnikov, ki so prišli v dežju na Tabor z vodniki, sprejela s pripovedjo o svoji legendi. Pozorno so jo poslušali in se potem odpravili na taborski grič, da si vse lepote pogledajo v živo. Vreme je resno ponagajalo sredi dneva, proti večeru pa se je spet razjasnilo in lahko smo izpeljali kresovanje, ki se je zgodilo čisto na koncu, pa slavnostni seji, ki je bila v Pirčevi dvorani.

Letošnja seja je bila nekoliko drugačna od preteklih let, saj ni bilo uradno izbranih nagrajencev. Gospod župan se je tokrat odločil podpreti mlade glasbenike in športnike. S prvega naslova sta bila to pianistka Nena Rion in baritonist Domen Križaj, z drugega pa mlada športnica Petra Fister iz RK Naklo Peko Tržič. Društvo upokojencev pa je prejelo el. kolo, ki ga je prevzel predsednik Jože Kajin. Tako sta si na slavnostni seji podali roko mladost in starost, ko prva ne prizna, da skače čez vodo, kjer je most, druga pa, da se ves čas spogleduje z mladostjo. Pa ni bilo le tako, bilo je tudi zelo resno in vzneseno. Tako razpoloženje je pripravil duet, ki sta ga za to priložnost sestavila Tadeja Kostov in Domen Križaj, spremljala pa ju je Nena

Rion. Ja, zvenelo je v akustični Pirčevi dvorani in navdušilo prisotne. Slavili smo mladost, njene dosežke in njene upe, je bila vodilna misel scenaristke in povezovalke Nataše. Piko na i je dodala še naša Urška, brez katere kar ne moremo in prebrala 6. od 12. pesmi iz svoje pesnitve in svoje legende, ki jo je že leta 2004 mojstrsko prelil v verze naš pesnik Milan Debeljak.

Po slavnostni seji smo se vsi preselili pod taborsko lipo, kjer se je že pripravljala kres in nas je čakala mala kresna vila z venčkom iz praproti in kresnika na glavi. V rokah je držala tudi šop praproti s katerim je poskušala obiskovalcem nasuti praprotnega semena v čevlje, da bi to noč razumeli govorico živali. Člani recitatorske skupine smo brali nekaj pesmi, ki sodijo v ta čarobni kresni večer. V venček jih je spletla in program vodila Nataša Kne, ki je skupaj z ostalimi bralci nanizala še polno zanimivosti, ki jih je prav tako pred njo slovenski človek, ki je znal bivati z naravo, njenimi procesi in jo verjetno razumel bolj kot danes.

Ker smo obnavljali znanja, da se v kresi dan povesi, smo slavili sonce, brez katerega ne bi bilo zemeljske lepote. O soncu so govorili miti. Kresniku pa smo darovali kres.

Kres, ki zagori na Kresno noč naznanja, da se dan povesi, da je ob poletnem solsticiju napočil najdaljši dan v letu in da bodo od zdaj naprej dnevi vse krajši do zimskega solsticija. Po starem verovanju kresovi dajo soncu moč, da ohranja toploto. Naj v nas ne ugasne tudi takrat ko kresovi dogorijo in zaide sonce.

Ker se v kresi dan povesi bomo slavili Sonce, brez katerega ne bi bilo zemeljske lepote.

O soncu bodo govorili miti. V skupni dobri misli in pozitivni energiji, z močjo kresne noči, bomo prebirali poezijo, ki sodi k trenutku. Kresniku bomo darovali kres.

Letošnji 4. dogodek z naslovom NA VASI SE DOGAJA, je potekal v drugačni preobleki in le na eni od treh občinskih lokacij, kar je dobro. Namesto avtobusa Veseli Janez so tokrat vozile kočije s konjsko vprego. Namesto vročine preteklih treh let nam jo je pošteno zagodel naliv sredi dneva. Namesto velikega števila obiskovalcev so stojnice nekako samevale. Da drugo leto ne bo prevečkrat potrebno uporabiti besede Namesto, bi veljalo razmisliti o še novih ustrežnejših spremembah. Ta »namesto« pa bi radi prebrali tudi drugo leto. Namesto starega Gasilskega doma je Srednja vas v Podbrezjah polepšana z Gasilskim domom v novi preobleki, novi fasadi, ki je zares lepa.

V soboto, 25. julija 2015 ob 20h je bila na Bistrica slovesnost spomina na bistriške žrtve v 2. svetovni vojni

V soboto zvečer smo se tako, kot vsako leto, spet zbrali pri obeležjih na bistriškem klancu, da bi se ponovno spomnili bistriških žrtev in se jim poklonili. Spominsko slovesnost je pripravila s pomočjo podžupana Albina

Golba Milenka Jekovec in jo stkala v vsebinsko celoto. Začela je s pretresljivimi verzi letos umrlega Slavka Avsenika: Ti dolina zelena, s krvjo prepojena, oj Draga, te vedno bom ljubil, nikoli pozabil ne bom. Milenka je nadaljevala z besedami, da je bil veliki glasbeni umetnik doma v Begunjah, kjer so bili med drugo svetovno vojno zloglasni zapori: Siva, grozljiva hiša zamreženih oken. Kriki so se slišali iz nje. Ali je zunaj sijalo sonce ali rosil dež ali je padal sneg ali je na drevju poganjalo popje ali so ptice v poletnih jutrih hitele žgoleti svoje edinstvene koncerte, v hiši z zamreženimi okni je prebivalo trpljenje, strah, mučenje in le malo, malo upanja. Velika vrata so se odpirala in zapirala. Odpirala, ko so jih pripeljali in zapirala, ko so jih odpeljali. Tudi takrat, ko so jih odbrali izmed jetnikov petdeset, mož, fantov, doma iz Sebenj, Kovorja, Dupelj, iz vasi, tukaj okoli. Okupatorju ni bilo zadosti treh požganih domačij, devet mož in fantov postreljenih ob pogorišču, ni mu bilo zadosti. Še je moral moriti, še je morala teči kri. In je tekla, v obcestni jarek tu doli. Tovornjak, ki je po moriji odpeljal mrtve, je puščal sled, po Bistrici, Srednji vasi, po Gobovcah in naprej. S krvjo prepojena Draga, okrvavljena Bistrica, Slovenija. Pozdravila je vse prisotne in še posebej predstavnike Občine Naklo, predstavnike Združenja borcev za vrednote NOB občine Naklo, zastavonoše, predstavnike KD Tabor Podbrezje, predstavnike ostalih društev občine Naklo, predstavnike prostovoljnih gasilskih društev Podbrezje, Žeje-Bistrica, Duplje in Naklo. Povabila je predstavnike ZB občine Naklo, da položijo venec in da se z minuto molka poklonimo spomenu.

Vlogo slavnostnega govornika je letos sprejel poslanec SDS v državnem zboru Republike Slovenije Branko Grims, ki je v svojem govoru poudaril, da so žrtve vredne spomina, vse časti in vsega priznanja, ne glede na to, čigave žrtve so in kdo so ti ljudje bili. Vsak človek je namreč dragocen, življenje pa je najvišja vrednota – tudi vsak izmed žrtev je bil namreč človek, ki je imel družino in bil kruto iztrgan iz svojega okolja. Grims je v zaključku

poudaril dve sporočili, in sicer da naj nikdar več nihče več ne doživlja zla, ki je bilo povzročeno v vojnem času, in naj vojne ne bo nikoli več, saj je vsaka vojna sama po sebi zlo. Milenki so pri izvedbi kulturnega programa, ki so ga sestavljale pesmi Neže Maurer, Toneta Pavčka, Slavka Ivančiča in Slavka Avsenika pomagali mladi Podbrežani: sošolci Nina Drinovec, Sara Kidan in Maj Tavčar, ki se poslavljajo od podbreške šole, saj gredo v šesti razreda OŠ Naklo, Gal Mihelič, najmlajši med njimi pa v četrtega. Z cerkveni mešani pevski zbor Podbrezje, ki ga požrtvovalno že mnogo let, skupaj s svojo sestro Majdo vodi zborovodja Janko Kozjek. Cerkevni mešani pevski zbor Podbrezje, ki ga požrtvovalno že mnogo let, skupaj s svojo sestro Majdo vodi zborovodja Janko Kozjek, je zapel štiri pesmi, med katerimi je solze v oči privabila pesem z naslovom Mati piše pismo belo. Ob koncu, ko je povabila: »Ob letu osorej, pa na snidenje!« je Milenka prebrala še prelepo besedilo pesmi z naslovom Ko mene več ne bo in se zahvalila vsem nastopajočim ter poudarila prijazno gesto Aljančič Toneta, vnuku ustreljenega gospodarja Rantove domačije, ker je prostovoljno obnovil klopce na tem prostoru.

V petek, 11. septembra 2015, ob 16h je Rotary klub Tržič Naklo v Podbrezjah doniral defibrilator. Zraven je bila naša Urška.

»Vabljeni vsi ljudje dobre volje, še posebej pa gasilci in vsi, ki si želite osvežiti znanje oživiljanja. Ko gre zares, je brez znanja težko!« je bilo moč prebrati na osebno raznošenih vabilih članov Rotary kluba.

Dogodek je bil pospremljen s kulturnim programom, ki ga je odprla Taborska Urška z uvodnim nagovorom, ki je vseboval nekaj hudomušnih poudarkov:

(POZDRAVNI GOVOR TABORSKE URŠKE NA DOGODKU »DAN ZA ŽIVLJENJE«)

Prav prisrčno pozdravljeni vsi, ki ste se danes zbrali pred gasilskim domom v Podbrezjah. Sem Taborska Urška in prihajam iz drugih časov, a dobro vem, da je dano obljubo treba izpolniti.. Pol tisočletja je že minilo odkar sem živela v Podtaboru in se zapisala med ljudske legende. Danes so me naprosili, da zapustim svojo taborsko cerkev in se vam pridružim na dogodku DAN ZA ŽIVLJENJE, ko bomo Podbrežani dobili v svojo vas prvi defibrilator. Najprej pa bi rada nekaj povedala o naši vasi. V preteklosti so imele Podbrezje veliko veljavo, saj je vas tako ali drugače zaznamovalo veliko pomembnih Slovencev in Slovencev? Oče sadjarstva na slovenskem **Franc Pirc**, multipraktik **Fran Černilec**, eden najvidnejših baročnih kiparjev **Peter Žiwovski**, izdelovalec orgel **Peter Rojec**, pisatelj in pesnik **Karl Mauser**, slikarka svetovnega formata **Ivana Kobilca** z v Podbrezjah naslikanim Poletjem, prvi slovenski šolnik **Andrej Praprotnik**, edini slovenski podmaršal v Avstro-ogrski **Jože Tomše**, plemeniti Savskidol, pisateljica **Mimi Malenšek** in mladi pesnik, Kosovelov sodobnik, **Branko Jeglič**. No, pa saj Podbrežani in tudi ostali že poznate deset ZNAMENITIH PODBREŽANOV.

Pa naj bo dovolj o Podbrezjah! Danes smo se zbrali da se usposobimo za oživiljanje ob zastoju srca in da spoznamo zanimivo napravo, ki se ji reče defibrilator. To je tista mala naprava, ki z elektrošokom zbudi zaspano srce, da spet začne delovati. Koristno, pravzaprav nujno potrebno za reševanje življenj. Ta pa so neprecenljiva.

Ne morem pa si kaj, da se ne bi spomnila LEGENDE O TABORSKI URŠKI – se pravi o meni - izpred petsto let. Ker nisem izpolnila dane obljube, ki sem jo dala Materi Božji, obljubila sem ji namreč svoje zlate lase če ozdravim, me je za mojo dolgo kito ujel strašni Turek in le prisebnemu brambocu, ki je kito odsekal, se imam zahvaliti, da sem še živa. Turek se je potem od strahu zvalil v jarek in verjetno mu je zastalo srce. Ven so ga namreč potegnili mrtvega. Pravzaprav mu smrti ne smemo privoščiti, tudi Božja Mati, ki sem ji obljubila lase nas uči odpuščanja in ljubezni. Če bi takrat Turku malo pomasirali srce in ga priklopili na defibrilator bi verjetno preživel. Pa kaj sanjam, to se je zgodilo pred pol stoletja. Danes sta tehnika in medicina napredovali, tako da imamo možnost rešiti človeka, ki mu je zastalo srce.

Da pa imamo to čudovito napravo tudi v Podbrezjah, se moramo zahvaliti Rotary klubu Tržič Naklo, ki je bilo ustanovljeno šele maja letos, pa so donirali že dva defibrilatorja in organizirali usposabljanje oživiljanja. Še enkrat klubu in ostalim donatorjem hvala za to pridobitev. Če bo kakšnemu Podbrežanu od danes naprej zastalo srce, mu bomo ostali prisebni lahko pomagali.

Rotary klub Tržič Naklo je v petek, 11. septembra doniral Podbrežanom defibrilator. Popoldne tega dne smo se zbrali pred gasilskim domom v Podbrezjah, strokovnjaki so izvajali tečaje prve pomoči ob zastoju srca in

pojasnjevali ravnanje z defibrilatorjem. Dogodek, ki ga je Rotary klub poimenoval DAN ZA ŽIVLJENJE, je bil že drugi, čeprav je bil klub ustanovljen šele maja letos. Defibrilator je v imenu krajanov od predsednice Rotary kluba Tržič Naklo prevzel župan občine Naklo Marko Mravlja. Defibrilator je nameščen v vežici ob vhodu gasilskega doma in je tako v nujnem primeru dostopen vsakomur. Predvsem pa so se za delo z njim usposobili člani PGD Podbrezje in bodo tudi tako lahko pomagali sokrajanom v stiski. Prav oni se dobro zavedajo, kako je reševati življenje in imetje.

Vsak dan v Sloveniji za nenadnim zastojem srca umre 6 do 8 ljudi. Veliko teh ljudi bi lahko rešili s pravilnim postopkom oživljanja. Ob zastoj srca in ob NE pomoči se vsako minuto možnost preživetja zmanjša za 10%. Teh dejstev se zavedajo tudi v Rotary klubu. Ko se znajdemo v situaciji, ko je treba pomagati sočloveku, ki se je zgrudil na cesti, v službi, doma, smo pogosto prestrašeni in ne znamo prav odreagirati. Da bi to lahko spremenili, je potrebno začeti pri najmlajših in tako je bilo tudi v Podbrezjah. Učiteljice podružnične osnovne šole so se odzvale na povabilo in pripeljale otroke pred gasilski dom, kjer so jim demonstratorji razlagali postopke oživljanja in ravnanje z defibrilatorjem, ter tako razblinjali strahove in predsodke. Otrokom so sledili odrasli, starši ki so prišli po svoje otroke, člani gasilskega društva Podbrezje, krajanji, ki jim ni vseeno za soljudi, ki lahko pred njimi umrejo tudi zato, ker jim nihče ni znal pravilno pomagati. Tečaju oživljanja je sledilo predavane Andraža Ogorevca, ki je predstavil iHELP. To je mobilna aplikacija za pametne telefone, ki alarmira reševalce, prijatelje, družino, iHELP uporabnike, v neposredni bližini osebe, ki potrebuje nujno medicinsko pomoč.

V petek, 25. septembra 2015, pa do 2. oktobra, 10. TD v okviru DEKD

Na letošnjih 10. TABORSKIH DNEVIH, ki so potekali v okviru DEKD smo letos predstavili 9 starih praznovanj ali običajev. Dogodek je bil združen s prireditvijo Narodne v sliki, pesmi, plesu in besedi.

Ker smo k sodelovanju želeli pritegniti tudi mlade in otroke, smo v šoli oddali vabilo za starše in tako po prijavi našli otroke, ki radi rišejo in ustvarjajo. Naši najmlajši so na Tabru v Pirčevi dvorani risali s pomočjo Barbarinih skic in začetnega predavanja o naših izbranih prazničnih običajih. V drugem delu so pripravljali laternice za zaključno prireditev in prikaz kresovanja. Daga je poskrbela, da so se v treh urah in pol na vsaki delavnici otroci prijetno počutili, saj so lahko med odmorom pomalicali, se sprostil z žogo, deklince pa so se lepšale s kronicami iz bršljana po modelu kresne vile.

Naslednji dan smo iz filca izdelali še okvirje za narejene slike. Dela so bila potem razstavljeni v petek med zaključno prireditvijo v Kulturnem domu, prav tako kot dela odraslih slikarjev. Gospodinje smo v tretji delavnici s pomočjo Tatjane Jerala, ki je omogočila prostor, jabolka in dobro voljo pripravile in napekle jabolčni štrudelj, ki je bil glavna sladica po zaključku prireditve. Nekatere gospodinje pa so to storile same doma. Vsem se zahvaljujemo za sodelovanje pri odlični pogostitvi z »jabolčnim štrudlom«, ki postaja zaščitna sladica. Vzporedno s temi delavnicami pa je osem slikarjev pod Barbarinim in Ronkinim vodstvom na 11 platen v standardni velikosti 50X70 prelilo vseh 9 vnaprej izbranih običajev. Po vseh teh predpripravah je v petek, 2. oktobra 2015 v Kulturnem domu sledila zaključna prireditev 10. Taborskih dnevov., ki so praznovali 10. rojstni dan. Joc Perne, ki že od leta 2006 vodi projekt in je tudi najbolje vedel, kako, koliko in kaj smo delali doslej, je spomine delil v sliki in s kratkimi povzetki z vsemi številnimi obiskovalci v dvorani. Ob koncu smo ga presenetili z zahvalo, ki mu jo je podeli podpredsednik Milan Debeljak. Celotnemu KD Tabor pa ga je na naše presenečenje podelila predsednica ZKD Kranj, go. Mija Aleš, ki je bila častna gostja na prireditvi. Z nami je bila tudi predsednica Rotary kluba Tržič Naklo go. Tatjana Peharc, ki nam je namenila pohvalne besede. Po scenariju, ki ga je pripravil Joc, sta zahtevni preplet 70 nastopajočih povezovali Jelena Wilfan in Sara Kidan. Slike naših slikarjev so prihajale na oder s pomočjo Teje in Grega, ostali nastopajoči pa so običaje oživili s pesmijo, plesom, igro in besedo. Za take vrste predstavitev so se pripravljali otroci iz PŠ Podbrezje in Ljubna in po svojih najboljših močeh s pesmijo in plesom predstavili posamezen izbrani običaj. Prav tako je šlo dobro od rok folklorni skupini DU Naklo in pevcem Šestice, so to predstavili na sebi lasten način, upoštevajoč vse posebnosti običajev.

Taborski dnevi so že deset let dogodek, ki zadnji teden v septembru aktivira najširši krog izvajalcev. V tem obdobju smo uspeli z različnimi temami prebuditi zanimanje krajanov za ljubiteljsko kulturo. Oživili smo Tabor v Podbrezjah, s prireditvami in delavnicami pa vključili najširši krog krajanov. Letos se je Kulturnemu društvu Tabor Podbrezje, ki je organizator prireditve, pridružil tudi Rotary klub Tržič Naklo. Klubu bodo slikarji odstopili slike, on pa bo spomladi organiziral dobrodelno dražbo. Izkupiček bo namenjen kulturnim projektom.

Ker nismo prezrli misli vodje slovenskih DEKD Nataše Gorenc, ki je rekla, da če praznike zapustimo, zapustijo tudi oni nas, smo na zaključni prireditvi veliko govorili o praznovanju. Torej v tem tednu, ki je za nami, smo na delavnicah povezanih s prazničnimi običaji ustvarili marsikaj za duha in telo in nas prazniki ne bodo pozabili. Moč

spomina se zrcali v spominjanju, smo si rekli in se predstavili v pestrem in razigranem programu, ki je bil na trenutke tudi zelo resen.

V nedeljo, 4. oktobra 2015, ob 20h je Nataša pripravila scenarij in vodila zaključno prireditev ob 20 letnici občine Naklo.

Na zaključni prireditvi ob 20 letnici naše občine je bila v vlogi scenaristke in povezovalke naša Nataša Kne. Nastopile so vse generacije občanov, od najmlajših Skokic, prek pevcev solistov (Neža Lunar, Domen Križaj) do folkloristov DU Naklo. V pogovoru z njo so se šli med drugim tudi matematiko na temo: koliko sem mlajši ali starejši od svoje občine. Ta dan ni bilo prostora za kritiko, bilo pa je povedanega nekaj o insignijah, statističnih podatkih, izpeljanih projektih, malo bolj pesimističnih načrtih..... Naj se uresniči le dobro! Vse najboljše za 20. rojstni dan želimo naši občini tudi mi, z željo, da bi se vsak in vsi v njej dobro počutili, jo gradili vsak po svojih močeh, spleтали in postavljali prijateljske vezi.

V petek, 16. oktobra 2015, se je začela 30 urna klekljarska delavnica

Iz Pirčeve dvorane na Taboru se je delavnica preselila v našo POŠ Podbrezje, saj so nam na vodstvu matične šole v Naklem prijazno odstopili prostor v pritličnem razredu. Toplo je tu, vsebino pa bodo še v naslednjih 14 petkih dodali tečajniki s tremi učiteljicami klekljanja. To so Anica Hvasti, Francka Prostor in iz Dupelj Milena

V nedeljo 8.11. 2015, ob 16h 16. srečanje starejših v KD Podbrezje

Prisrčno vas vabimo na 16. srečanje prebivalcev podbreške fare, ki ste dopolnili sedemdeset let in več, ter bolnih in invalidov. Na zahvalno nedeljo, 8. novembra 2015 bo ob 15. uri pri sv. maši v farni cerkvi sv. Jakoba zahvala za vse dobro v letu, ki je bilo radodarno z darovi narave. Ob enem bodo potekale prošnje za milosti in blagoslove, ki jih potrebuje vsakdo. V Kulturnem domu ob 16. uri bo z vami spregovoril gost, ki veliko ve o posebnih obdobjih življenja, prav za vas bo prvič izveden skeč in odigrana instrumentalna glasba naših mladih glasbenikov. S pogostitvijo se bo nadaljevalo družabno srečanje. Vabilu na 16. srečanje starejših Podbrežanov, bolnih in invalidov, se je letos odzvalo presenetljivo veliko povabljenih. Na zahvalno nedeljo, 8. novembra 2015 se je ob 16h dvorana začela polniti ob zvokih harmonike iz katere je kar tri pesmi izvalil najmlajši Andraž Aljančič. Naši gosti, ki smo jim vabila raznosili osebno na dom ali v Dom za starejše občane, so posedli za ponovno bogato obložene mize. Navdušeni so prisluhnili našim trem mladim fantom od katerih sta se dva dobro razumela s harmoniko tretji pa s saksofonom. Najbolj sta jim dlani ogrela Zaž Hozjan in Štefan Grašič, ki sta Golico naštudirala prav za to priložnost in potem zaigrala posebej še vsak po eno skladbo. Po glasbenem delu programa je bil čas za zabavni skeč in res je izvalil salve smeha. V glavni vlogi obsojenega Janeza Kocjana je bil Milan Debeljak, ki je skeč po stari predlogi, ki so jo uporabljali na porokah, tudi prepesnil. V vlogi sodnika se je odlično znašel Stane Mihelič, policaja Ivan Vidmar, v vlogi pojočih prič pa Anica Mihelič in Cilka Vidmar. Ves dialog se je seveda odvijal v sodnikovih simpatičnih rimah na temo zapletov zaradi Janezovega izmikavanja dolžnosti do dekleta in hčerke. Vsakič pa so sledili Kocjanovi odgovori v znanih ljudskih pesmih ob spremljavi kitare. Tudi priči sta svoj pogled predstavili skozi pesem. Policaj je bil sicer redkobeseden a je zato jasneje spregovorila njegova mimika in veriga, na kateri je imel privezано nogo obdolženca. No, na koncu je Janez Kocjan le spoznal, da se odgovornosti ne bo mogel več izmikati in strah ga je bilo dolgega zapora, ki bi mu sledil, če se ne bi odločil za poroko z Ančico in obljubil skrbeti za svojo hčerko. Z nami sta bila dva para, ki sta nedavno nazaj plesala pri FS DU Naklo. Tokrat jih je na plesišče zvabila Štefanova harmonika. Škoda, ker s plesom niso začeli že prej, bi se morda pridružil še kdo. Vemo za drugo leto, ko se bomo spet srečali na tak način z drugim kulturnim programom in isto željo, da bi nam bilo vsem lepo ob druženju pri pogrnjenih mizah z nekom, ki ga sicer med letom ne srečamo. Dva gosta sta prišla na vozičkih in bili smo ju še posebej veseli. Z zanimivo mislijo se je poslovil eden od povabljenih, ko je povedal, da po tako lepi letini, kot je bila letošnja, paše tudi tako uspešno in zabavno srečanje. Nekateri so razmišljali še naprej in si ob slovesu z dvorane voščili doživete praznike z besedami, naj staro leto živi od lepih spominov, novo, ki po tiho že prihaja pa od lepih pričakovanj.

V soboto, 28. novembra in v nedeljo 29. novembra so potekali 13. Pirčevi dnevi 2015-o Petru Rojcu-orglarju.

Večer se je že spustil nad taborsko cerkev v Podbrezjah, ko so za njeno obzidje v soboto, 28. novembra 2015, prihajali prvi obiskovalci 13. Pirčevih dnevo. Ob tej priložnosti je Kulturno društvo Tabor Podbrezje v okviru zbirke Znameniti Podbrežani izdalo knjižico Rojčeva orglarska delavnica izpod peresa dr. Eda Škulja, ki velja za največjega poznavalca orgel in orglarstva na Slovenskem. Domače društvo je pripravilo še orgelski koncert in postavilo spominsko obeležje podbreškemu orglarju Petru Rojcu.

V zlati dobi orglarstva na Slovenskem je v Podbrezjah živel orglar Peter Rojc (1811-1894), po domače Piskačev. V 19. stoletju je bilo moderno, da so cerkve po vsej Sloveniji opremljali z orglami, ki so od takrat naprej dopolnjevale cerkveno zborovsko petje. Podbreški »orgledelc«, kot so ga imenovali domačini, je v nekaj več kot pol stoletja izdelal vsaj 45 orgel, med drugim tudi za domači cerkvi. Njegove orgle so slovele po kvaliteti ter milem in nežnem zvoku, kar je posebej ustrezalo pevcem, ki so jih bučne orgle rade preglasile. O Rojcu je zapisanega zelo malo. Dragocen zapis v Drobtnicah nam je leta 1898, torej štiri leta po Rojčevi smrti, zapustil Jožef Levičnik, ki je o prijatelju Petru zapisal, da je bil izredno predan svojemu delu. Občudoval je njegov naravni talent in intelekt, ki sta mu omogočila, da je izdelovanje orgel spremenil v mojstrovino. Vsa Rojčeva družina je bila izredno muzikalična, saj so vsi otroci igrali na orgle, Peter jih je pa kasneje še izdeloval. Iz zapisa tudi razberemo, da je v svoji skromnosti Rojc orgle izdeloval pod ceno in da mu njegova narava pač ni dopuščala, da bi postavil višjo ceno. Kvaliteta orgel, njihov mili zvok, in ugodna cena sta botrovali temu, da je bil Rojc kot orglar precej oblegan. Iz zapisov v Podbreškem glasu pa lahko razberemo, da je bil med Podbrežani priljubljen in spoštovan. dr. Edo Škulj, ki je raziskoval Rojčevo delo in zapuščino, dvomi, da je bil Peter Rojc v orglarstvu samouk, kot trdi Levičnik v Drobtnicah, saj je orglarstvo prezahtevno, da bi se ga lahko naučil zgolj z opazovanjem mojstrov.

Peter Rojc izdelal vsaj 45 orgel, v celoti ohranjenih le še 6.

Peter Rojc je izdeloval mehanske orgle, ki so igrale v številnih cerkvah po Sloveniji in Avstrijskem Koroškem. Orgle je izdelal tudi za domači cerkvi v Podbrezjah. V farni cerkvi sv. Jakoba je ohranjena le še omara, orgle so zdaj Jenkove. Na taborski cerkvi so prvotne orgle izginile med prvo svetovno vojno. Leta 2013 so v taborsko cerkev premestili Rojčeve orgle z Ovsiš izdelane leta 1860, ki so v celoti ohranjene. Od prvotnih taborskih Rojčevih orgel je tudi še nekaj ostalo, in sicer oba mehova, ki sta burne čase v miru preživela na podstrešju taborske cerkve, kjer ju je našel naš župnik Janez Rihar. Enega od obeh mehov so namestili v orgle z Ovsiš. Tako so Podbrezje končno spet dobile orgle svojega orglarja Petra Rojca.

Rojčeva orglarska delavnica nastala s soavtorstvom

Knjiga o Petru Rojcu je večinoma delo dr. Eda Škulja, ki je po obstoječih virih natančno popisal okoliščine izdelave orgel in vsakim orglam dodal opis registrov. Škuljevo besedilo so z vsebinami vezanimi na Podbrezje dopolnili podbreški avtorji. Daca Perne in Milan Debeljak sta opisala blagoslov orgel decembra 2013 iz njunega zapisa tudi razberemo, da je prenova dragocenih ovsiških orgel in premestitev v taborsko cerkev stala 25 tisoč evrov. V knjigi je objavljen intervju z orglarjem Tomažem Močnikom iz Cerkelj na Gorenjskem, ki je obnavljal Rojčeve orgle in zelo dobro pozna njegovo delo. Jožef Perne je predstavil Piskačevo domačijo iz časa Petra Rojca. Rodovnik Petra Rojca je napisal njegov prapraneček, ki živi na Piskačevi domačiji, Janez Maček. Knjigo je oblikoval Matic Šefer, uredila in spremno besedo pa napisala Nataša Kne.

Ime Petra Rojca je spet vklesano v kamen

Po stari slovenski navadi je obiskovalce 13. Pirčevih dnevo na sobotni večer na Taboru s kruhom in soljo pozdravila Taborska Urška (Ema Grašič). Najprej je bila maša v taborski cerkvi Marije sedem žalosti, na kateri je na Rojčeve orgle igral dolgoletni podbreški organist Janko Kozjek, prepeval je Cerkveni mešani pevski zbor Podbrezje. Po maši je orgelski koncert izvedel Anže Kozjek, ki je požel navdušen aplavz. Zaigral je Pastoralo (Domenico Zipoli), Andante tranquillo iz 3. orgelske sonate (Felix Mendelssohn Bartholdy) in Verset v C -duru (Franjo Dugan). V Pirčevem domu je obiskovalce pozdravila predsednica Kulturnega društva Tabor Podbrezje Daca Perne. Urednica knjige o Petru Rojcu Nataša Kne, ki je pripravila 13. Pirčeve dneve, se je pogovarjala z dr. Edom Škuljem in Tomažem Močnikom. Predstavila je tudi fotografije vseh ohranjenih Rojčevih orgel. Večino fotografij je za knjigo prispeval Jurij Dobravec. Spominsko ploščo Petru Rojcu, ki se nahaja na obzidju podbreškega pokopališča, so odkrili po nedeljski maši, blagoslovil jo je župnik Janez Rihar. Spominsko ploščo je postavilo Kulturno društvo Tabor Podbrezje, prav posebej sta se za to potrudila Daca in Jožef Perne. Izdelal jo je kamnosek Andrej Jezeršek. Na starem pokopališču, ki se nahaja okrog farne cerkve, o čemer priča še nekaj spomenikov, je bil leta 1894 pokopan tudi Peter Rojc. Kje se nahaja njegov grob, ni znano. Po več desetletjih je tako ime podbreškega orglarja Petra Rojca spet vklesano v kamen. V slovenski kamen. Posebnost temnega slovenskega granita je bela žila, ki ga preči. Naj ta bela žila simbolizira izjemen talent, intelekt in izjemne dosežke človeka, ki je svoje življenje posvetil tej kraljici med glasbili - orglam.

V četrtek, 24. decembra 2015 ob 19h je bila na Taboru odigrana božična igrlica na prostem, z naslovom Iskrice dobrote za srečen božič.

(kjer je sodelovalo 12 igralcev in 14 pevcev otroškega zborčka)

Nekje na poljani slepa deklica Lučka pase čredico ovčic, nabira rožice za svojo mamo in si tiho prepeva pesmico, ki govori o hrepenenju, da bi cvet tudi videla, ne le vonjala in tipala. Iz sanjavih želja jo iztrga oddaljen zvonec ovčke, ki odtava, nato v ihti izgubi še pastirsko palico in šopek. Obupana joče in kliče ovčko. Sliši jo pastirček Matiček, ji priskoči na pomoč in opazi njeno notranjo lepoto.

Med tem pripovedovalka, ki stoji pred zborčkom, ki vsak prizor pospremi z eno od božičnih pesmi, opozori gledalce, da je ta dan poseben po tem, ker je ljubezen čutiti v zraku in povabi, naj si jo podarjamo med seboj, da bo vse večja in večja.

Nekje na drugem koncu prizorišča Jožef z Marijo in osličkom ob strani v skrbeh išče prenočišče. Razveselita se, ko opazita luč, a sta še isti hip žalostna, ko ju v hiši, kjer živi Lučka, njen oče, gospod Čemernik, ne sprejme. Ne gane ga ženina prošnja, zanima ga predvsem dejstvo, dobro se imeti in še bolje jesti. Pogumna Lučka se hitro odloči, želi jima sama pomagati in se ne ozira na materino začudenje in očetovo prepoved. Skupaj odidejo iskat prenočišče, saj verjame, da se z močno voljo in trdno vero zmore vse.

Na jasi pastirčke s pastirico obiščeta angelca in nenadoma so vsi polni radosti in veselja.

V zadnjem petem prizoru se vsi počasi premikajo k hlevčku, kjer v naročju Marija drži Jezuščka in Lučka nenadoma ugotovi, da vidi zvezdo, ki oznanja nekaj veličastnega. Ko zasliši še Matičkov glas, in šopek v njegovih roki, ki ga ji ponuja, je presrečna. Vidi, vidim, ponavlja, dokler ne zagleda še matere in skesanega očeta. Angelca med tem z dvignjenima rokicama opazujeta vso srečo na obrazih in v očeh, kjer odsevajo božične iskricice. Povezovalka povabi, naj take iskricice v svoja srca spustimo vsi, da bo lepši svet za vse ljudi.

Ob spremljavi pesmi Sveta noč na harmoniki so igralci odšli v cerkev, kjer je enaka melodija že donela z orgel. Tako sta si dva prelepa instrumenta podala roko in srca vseh, tisti čas na Taboru, uglasila na to legendarno božično melodijo. V cerkvi Marije Sedem Žalosti, kjer že petnajst let poteka otroška božična sv. maša, so bili odločilni soustvarjalci obreda spet otroci, ki sta jih vodili in pripravili Lidija Aljančič in Katka Korenčan, zborček pa spremljala Mojca Debeljak in Jani Peternel. Za igro zunaj so skrbeli še lučkarji in tonski mojstri v vlogi Boštjana Aljančiča in Aleša Jerala. Hlevček pa je tokrat že drugič izdelal in postavil Milan Debeljak s pomočjo Francija Jegliča. Seveda so povsod pomagali še mnogi ne naštetih, ki so prispevali, da je bilo pri srcih toplo in so bili stiski rok res iskreni. Če sodelujemo, je doživetje vsakega projekta veliko bolj osebno in poglobljeno, skratka razumljeno na povsem drugačen način, kot če smo le opazovalci. Sara je v uvodu v sv. mašo povedala: "Dragi bratje in sestre našega župnijskega občestva! Nocoj smo se zbrali na Tabru pri otroški polnočnici, pri kateri posebej sodelujemo otroci, v imenu katerih vas najpristrčneje pozdravljam. Že ves adventni čas smo otroci ob popoldnevih in tudi večerih prihajali v zavetje taborskega grička in vadili božično predstavo, najmlajši pa so se pridno učili božičnih pesmi v toplem zavetju kočarjevega doma. Iskreno povedano je bilo včasih tudi težko uskladiti vse urnike in šolske obveznosti, pa vendar nam je uspelo, saj smo v srcih že prvo adventno nedeljo prižgali lučke – LUČKE, ki so iz tedna v teden gorele močneje in topleje. Sedaj, ko so naša srca ogreta in razsvetljena z lučjo so tudi pripravljena na Sveti večer in prihod Jezusa. Vabim vas, da vsi skupaj, dejavno sodelujemo pri maši, predvsem s petjem in prisluhnemo čudežu Božične noči."

V enajstih prošnjah, ki so jih pripravili in brali otroci so bile med drugimi tudi naslednje:

Gospod, prosimo te za našega gospoda župnika Janeza Riharja, da mu podariš zdravja in nas bo lahko še dolgo poučeval verouk.

Gospod, nauči nas, da bomo znali tudi mi tako lepo nositi v sebi Jezusa, kot ga je nosila ljubljena mati Marija.

Gospod, povrni nam oči, da bomo videli bolečino tistih, ki jočejo.

V pozdravu miru smo slišali naslednjo misel: "Tam v revni štalici je bil pevovodja Jezus - Otrok, ki je prišel z nebes, da nas obdari s svojo neskončno ljubeznijo. Vsi, pastirji, ki so vstopili v hlev so začutili mir in ljubezen in ju delili še drugim. Takoj se to opazi; ni bilo prerivanja med tistimi, ki bi bili radi čim bliže Božjemu detetu, obzirni so skušali biti drug do drugega. Na tem kraju prihaja do sprave, trudili so se, da bi pozabili stare spore. Zato si na tem kraju tudi mi Vsi, ki smo nocoj stopili pred božje jaslje in smo začutili kako velika in goreča je lahko ljubezen do soljudi v znamenje tega stisnimo roke; in v tem stisku objemimo v svojih mislih vse tu navzoče in ves svet.«

V sredo, 30. decembra 2015 so od 9h do 16h tri skupine kolednikov koledovale po Podbrezjah.

Koledniki ohranjajo tradicijo koledovanja, ki ne le plemeniti solidarnost, povezanost in pomoč šibkejšim, temveč nam tudi za prihodnost sporoča, da ohranjanje teh vrednot družbo bogati in jo krepi. Koledniki vsako leto pridejo tudi v Predsedniško palačo s sporočilom ljubezni in dobrimi željami ter z mislijo na vse otroke po svetu. In tako vsako leto tudi podbreški koledniki obišejo vse naše podbreške zaselke od Gobovc do Bistrice. Kot lani, smo vseh 17 za tri skupine tudi letos oblekli v Pirčevi dvorani. Po blagoslov so odšli v taborsko cerkev, kjer jih je prijazno na pot pospremil župnik Janez Rihar, pozdravno pismo Misijonskega središča pa jim prebrala Lidija.

Od hiše do hiše, od vrat do vrat, kjer so pozdravili, povedali namen akcije, označili podboje vrat, voščili srečno in blagoslovljeno novo leto, so prosili za dar ubogim, ki so za leto 2016 bili izbrani, da se jim pomoč nameni. Kajti prvotnemu namenu koledovanja, ki je oznanjevanje Jezusovega rojstva in voščila za srečo v novem letu, se je v sedanjem času pridružil še zelo močan dobrodelni namen solidarnosti z otroki v deželah v razvoju. Koledniki ohranjajo stare šege in navade ter s svojimi dobrodelnimi dejavnostmi pomagajo revnim in pomoči potrebnim. Koledniško akcijo, ki letos poteka pod geslom »Mladim po svetu hudo se godi, z darovi jim radi pomagajmo vsi«, organizirajo v Misijonskem središču Slovenije in poteka že dvaindvajset let v okoli štiristo župnijah po vsej Sloveniji. Koledniki so v lanskem letu zbrali 351.831,00 evrov in s tem denarjem podprli več razvojnih projektov slovenskih misijonark in misijonarjev. Z letos zbranim denarjem pa bodo podprli gradnjo dveh osnovnih šol na Madagaskarju, osnovne šole v Senegalu, šolskega centra na Salomonovih otokih, dograditev hiše za odvisnike v Ukrajini, izvedbo delavnic indijanske obrti v Braziliji in ureditev prostorov za druženje na misijonu med Inuiti - Eskimi v Kanadi.

V soboto, 16. januarja 2016 sta Sandra Smodiš in Lidija Aljančič s pomočjo prevoza PGD Podbrezje peljali kolednike na srečanje kolednikov ljubljanske nadškofije. Tu se koledniki posameznih župnij predstavijo in si tako izmenjajo izkušnje. Srečanje popestrijo z različnimi glasbenimi skupinami, obiskom misijonarja ki predstavi sadove Trikralske akcije (letos je bil to misijonar z Madagaskarja Izidorja Grošlja-sedaj župnika v Šentvidu pri Stični) in zaključijo s sveto mašo. Letošnje presenečenje je bil čarovnik Grega.

Veseli smo bili, da je tako kot lani, naša akcija odlično uspela, saj so koledniki zbrali 1.400€, kar ni malo v statističnih podatkih. Verjamemo, da je to rezultat naših nasmejanih, veselih kolednikov, pripravljenih, da s pesmijo ponesejo po domovih, od hiše do hiše, veselo oznanilo, blagoslov in novoletno voščilo. Vaščani naših dolgih Podbrezij pa so jim z odprto roko darovali za potrebe v misijonih naših slovenskih misijonarjev in tako obogatili in osrečili toliko odprtih src.

V avgustu smo začeli in v oktobru zaključili z zbiranjem gradiva o Sakralni arhitekturi Podbrezij.

Daca je gradivo pripravila in poslala na spletno stran, ki se prenavlja.